

Buletin duminical

Parohia „Întâmpinarea Domnului”
din Glasgow, Scoția

Numărul 6/2019

Tâlcuirea Crezului.

„Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponțiu Pilat, a pățimit și S-a îngropat”

Flacăra iubirii divine strălucește continuu în inima paternității lui Dumnezeu și a filiației lui Dumnezeu. Adierea timpului nu ajunge până acolo niciodată. Schimbări capricioase nu ating niciodată acea flăcără, nu o încovoie, nu o măresc și nu o micșorează. Din această cauză iubirea divină este viață fără vârstă, bucurie netulburată, putere nelimitată. Cu această miraculoasă flăcără în mâinile Sale, în inima Sa și în întreaga Sa ființă, Regele cerurilor a coborât în mod miraculos într-o misiune miraculoasă printre oameni. Și El a rostit aceste cuvinte binecuvântate: „*Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins*” (Luca 12, 49). Fie ca o singură scântie din acel foc sfânt să cadă asupra inimilor voastre și ar fi destul pentru a vă lumina lunga cale către viața veșnică. Nu-l stingeți, ci ascundeți-l și păstrați-l ca și cea mai neprețuită moștenire, o, aleșilor, care purtați icoana lui Dumnezeu în voi.

Mult milostivul, Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu, a aplecat cerurile și a coborât pe pământ pentru noi și pentru mântuirea noastră. El nu a coborât de pe un tron pe altul, ci de pe tron pe pământ rece. A pățimit mult pentru noi și pentru mântuirea noastră. Chiar și pentru acestea, e suficient pentru a fi rușinați și pentru a slăvi iubirea Sa. Dar pentru ca adevărul să fie complet, mai trebuie adăugate și altele. Mântuitorul neamului omenesc a suportat defăimare, răutate, curse, scuipări, lovituri, ridiculizări și biciuiri.

Dar nici acum nu am spus totul. El a fost condamnat împreună cu hoții, răstignit pe cruce; a pățimit până la moarte, și-a dat ultima suflare în agonie și a fost îngropat. El nu a respins paharul plin până sus al suplicului, nici nu a îndepărtat coroana de spini de pe fruntea Sa, nici nu a aruncat crucea grea de pe umerii Săi. Așa a încoronat El adevărata credință ortodoxă - patima și dragostea - sacrificându-se.

Știți voi, aleșilor, de ce Sfinții Părinți au inclus în Crezul nostru numele lui Ponțiu Pilat, ucigașul lui Dumnezeu ? Să nu vă îndoiiți, pentru că Sfântul Duh al lui Dumnezeu, Cel ce a inspirat pe Sfinții Părinți cu înțelepciune, a binevoit să facă aceasta. Și El a voit să facă aceasta pentru ca cei credincioși să știe exact și pentru totdeauna în care Hristos trebuie să creadă. Pentru că au apărut și vor mai apărea în lume hristoși falși și mesia mincinoși pentru a vă înșela și a vă încurca. De aceea atotpreveditorul Duh Sfânt, plin de dragoste față de oameni, a dorit să-i protejeze pe credincioșii lui Hristos de orice înșelăciune și confuzie. De aceea, prin gura Sfinților Părinți de la Niceea, El a definit exact care Hristos este vizat când se vorbește despre Mesia și Mântuitorul lumii. El s-a referit, în mod exclusiv, doar la Iisus Hristos, Cel care s-a răstignit în timpul guvernării lui Ponțiu Pilat, pe atunci procurator al Imperiului Roman. Acest Hristos este unicul Hristos adevărat, unicul Mesia veritabil, unicul Mântuitor plin de dragoste față de oameni. Toți ceilalți care s-au prezentat sau se vor prezenta lumii sub acest slăvit nume până la capătul timpului, până în Ziua Judecării de Apoi, sunt hristoși falși.

Numele lui Pilat e menționat și din altă cauză, pentru a arăta și confirma persoana Mântuitorului lumii ca o persoană istorică și nu ca o invenție a imaginației. Când se vorbește despre Ponțiu Pilat se delimitează atât timpul, cât și locul apariției Domnului Hristos în lume.

Pentru că se știe cu exactitate, menționat chiar și de către istoricii păgâni ai Romei care-L resping pe Hristos, când și unde Ponțiu Pilat a fost procurator al lui Cezar. Cunoașteți voi slăbiciunea umană, o, aleșilor? In slăbiciunea lor, mulți, prea mulți oameni sunt înclinați să renunțe la Binefăcătorul lor și să nu se îndoiască de răufăcătorul lor. In slăbiciunea lor, unii oameni din trecut și prezent - și vor fi și pe viitor astfel de oameni - s-au îndoit de personalitatea lui Hristos ca persoană istorică, dar nimeni nu s-a îndoit de existența unui om numit Ponțiu Pilat, un om care în timpul domniei împăratului roman Tiberiu Cezar a fost procurator în orașul Ierusalim. Menționând numele lui Ponțiu Pilat, Sfinții Părinți de la Niceea au dorit să accentueze persoana istorică a lui Hristos care a apărut într-un anumit timp și într-un anumit loc și care a trăit în această lume.

Numele lui Pilat a fost inclus în Crez și pentru a demasca nedreptatea păgânilor. Legea romană este considerată ca una dintre cele mai mari realizări ale popoarelor păgâne. Totuși, pe timpul când aceste atât de apreciate legi romane dețineau autoritatea în lume, Omul Inocenței a fost condamnat la moarte; și El a fost condamnat de către un reprezentant veritabil al acestei legislații, Ponțiu Pilat, procuratorul romanului Cezar. Aplicarea acestor legi în cazul Celui mai drept decât toți dreptii a dovedit nulitatea acestei „realizări perfecte” a păgânilor. Iată o cauză și mai importantă pentru care Dumnezeu cerurilor a trebuit să coboare în lume El Insuși - pentru a salva lumea din bezna întunecată a păgânismului. De aceea menționarea numelui lui Pilat în Simbolul Credinței are ecoul unei condamnări eterne nu numai a executorilor legilor păgâne, ci chiar a legilor păgâne în sine.

El „a pățimit și S-a îngropat”, spun Sfinții Părinți de la Niceea. Veți întreba de ce au crezut ei necesar să adauge aceste cuvinte când deja s-a spus că El „S-a răstignit” ? Când cineva este răstignit pe pironit pe cruce, cine se mai poate îndoii de pățimirea Sa ? Și când cineva își dă ultima suflare pe cruce nu e ceva firesc și obișnuit totodată să fie îngropat ? Un om cu judecată nu s-ar îndoii. Pentru un om rațional acest lucru e pe cât de normal, pe atât de clar. Dar oamenii iraționali sunt roși de îndoială. Ei cred că se măresc pe ei înșiși umilindu-L pe Hristos. Ei cred că, judecându-și Judecătorul, vor scăpa de judecată. Au fost anumiți oameni iraționali care susțineau că Domnul nu a simțit nici o durere pe cruce. Ei spuneau că Hristos a fost un om iluzoriu și, ca atare, El nu putea simți chinul și durerea. De parcă ei nu ar fi auzit strigătele de agonie ale Fiului lui Dumnezeu în grădina Ghetsimani: „*Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta !*” (Matei 26, 39). Și ca și cum inima lor împietrită nu s-a cutremurat la auzul strigătului Său de durere când se afla pe cruce: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit ?*” (Matei 27, 46). O, oameni nedrepti, pentru ce nu credeți voi în patima Celui mai mare Pătimitor al tuturor timpurilor ? De ce negați durerea celui care a făcut pământul să se cutremure și soarele să se întunece? De ce s-a împietrit inima voastră în fața durerii care face pietrele să crape? Aceste pietre vor mărturisii împotriva voastră în Ziua Răsplății, în temuta zi.

Binecuvântați sunt cei doi oameni, Iosif și Nicodim, pentru că s-au dovedit plini de râvnă în fața trupului mort al Domnului. Ei L-au coborât de pe cruce cu teamă reverențioasă, L-au învelit cu grijă în pânză împregnată cu uleiuri mirositoare și L-au îngropat cu mare cinste într-un mormânt. Și au venit iudeii și au pus mormântul sub pază și L-au pecetluit. Au cerut gărzii și de la Pilat pentru a veghea mormântul, ca nu cumva trupul mort al lui Hristos să fie furat de cineva. Așa s-au petrecut toate, și toate acestea sunt crezute de oamenii cu judecată. Dar au fost și oameni iraționali care au inventat o poveste ce spune că până la urmă trupul Domnului nu a fost îngropat, ci doar ascuns. Plecând de la această poveste, scriitorii oportuniști au inventat altele nedrepte și neadevărate.

Dar tot acest neadevăr și această nedreptate îndreptate împotriva Mântuitorului lumii au fost proocreate dinainte de către Sfântul Duh al lui Dumnezeu, care a luminat și a inspirat pe Sfinții Părinți de la Niceea. De aceea, El i-a îndemnat să scrie cuvintele „a pățimit și s-a îngropat” după cuvântul „răstignit”; așa încât voi și urmașii voștri, o, aleșilor, să puteți cunoaște adevărul despre Domnul și Mântuitorul vostru pentru totdeauna și să puteți lupta împotriva neadevărului cu adevărul.

Așa au exprimat Sfinții Părinți credința noastră în Domnul, Mântuitorul, Răscumpărătorul și Regeneratorul neamului omenesc, care din dragoste a pățimit pentru cei păcătoși. Dar oamenii nemulțumiți, egoiști și fără suflet nu pot accepta această credință. Cum ar putea fi ea acceptată de către cei ce îngroapă icoana lui Dumnezeu din ei în pământ și se transformă în morminte pentru sufletele lor ?

Cu adevărat, mormintele lor nu vor intra în împărăția veșnică a lui Dumnezeu, iar decăzuții vor fi predați focului nestins.

Aceasta este credința sufletelor recunoscătoare. Trăind în această vale a durerii și terorii, ele fac bine fără a aștepta să li se răspundă cu bine. Ele recunosc spinii acestui câmp care este lumea și au mare grijă ca urma lăsată de ele în această lume să nu fie plină de spini. Ele păstrează tăcerea când aud remarcă sarcastică: „Toți ceilalți sunt spini; chiar credeți că voi puteți fi trandafiri ?”. Și, pe ascuns, acești oameni plâng pentru frații lor care se străduiesc cu încăpățănare să-și lase urma lor în această lume spinoasă. Un singur spin este drag inimii lor, unul singur: cel pe care a călcat piciorul delicat al Fiului lui Dumnezeu și sub care s-au desfăcut trandafiri. Cei cu inima recunoscătoare văd acești trandafiri și se lasă pătrunși de mireasma lor -vai, unica mireasmă plăcută, dătătoare de viață în mijlocul duhorii de putreziciune și moarte.

Sufletele recunoscătoare privesc și văd mulți alți spini în afara căii lui Hristos. Ei văd spinii plini de amărăciune din grădina Maicii Domnului, scaldată toată în lacrimi, dar împodobită toată din belșug cu trandafiri albi. Și privind, ei văd și multe alte grădini mai mici, grădini ale dreptilor și ale celor ce au suferit pentru dreptate, tulpini de spini împodobite cu diferite flori. Și când miros aceste flori, ei observă că toate se aseamăna lui Hristos și împrăștiant mireasma puterinică și dătătoare de viață a lui Hristos și un împrăștiant de grație puterinică și dătătoare de viață și se revarsă din inimile lor. Și ei se străduiesc din toate puterile să transforme viața lor și viața fraților lor într-o floare, într-un vlăstar al lui Hristos cel Răstignit.

Aceasta este credința voastră, purtătorilor de Hristos, și credința strămoșilor voștri care i-au fost recunoscători lui Hristos până la moarte. Fie aceasta și credința copiilor voștri din generație în generație până la sfârșit, până la Ziua Judecării lui Hristos, zi în care florile vor fi alese, iar spinii neroditori vor fi aruncați în foc. Aceasta este credința ortodoxă mântuitoare care nu a fost rușinată niciodată. Cu adevărat, aceasta este credința poporului cu adevărat ales a celor ce poartă icoana lui Dumnezeu în sine. In Ziua Răsplății fețele lor vor străluci ca soarele și ei se vor asemăna lui Dumnezeu. Si ei vor fi numiți binecuvântați.

„Credința poporului lui Dumnezeu“ Sf. Nicolae Velimirovici, Ed. Sofia, București, 2005.

Învățăm împreună

Despre rugăciunea predată de Dumnezeu și plecarea capetelor, precum și despre mulțumirea, cererea către Dumnezeu și slăvirea după aceasta

După ce i-a zidit și i-a asamblat astfel din toate părțile în bine, dat fiind că au devenit acum desăvârșiți și vrednici de înfierea dumnezeiască, preotul cere/ familiarizează să fie făcuți vrednici să se roage împreună cu el”cu ”Tatăl nostru...”. Iar după ce toți s-au rugat împreună cu el, chemăie rugăciunea strigând finalul ei ca o slăvire a lui Dumnezeu. După aceasta urează tuturor ”pacea”.

Iar după ce prin această rugăciune le-a reamintit astfel noblețea neamului lor și L-a chemat pe Dumnezeu ”Tată”, le poruncește apoi să-L recunoască și ca Stăpân și să-I arate cele ce sunt proprii unor robi/ sclavi: să-I ”plece capetele” și în această formă să-și recunoască statutul de robi/ sclavi. Și ei îl pleacă nu numai ca Unuia care e prin fire Stăpân, Creator și Dumnezeu, ci și ca niște robi/ sclavi cumparați lui Dumnezeu de i-a cumpărat cu Sângele Unului-Născut, fapt pentru care ne-a agonisit de două ori robi/ sclavi, și pe aceeași ne-a făcut fii ai Lui. Căci Unul și Același Sânge atât ne-a sporit robia și a arătat-o mai mare, cât și ne-a lucrat înfierea.

Iar în timp ce-și pleacă ei capetele, preotul mărturisind în el însuși lui Dumnezeu recunoștința pentru crearea celor ce sunt, cere cele de folos pentru toți aducându-I aminte numele Unului-Născut, harul și iubirea Lui de oameni, ca așa să primească cererile sale potrivit făgăduinței dumnezeiești a Mântuitorului Însuși Care spune: ”*Toate câte veți cere Tatălui în numele Meu vă va da vouă*”. După care, adăugând o slăvire L”*Cu harul și cu îndurărilor...*” J în auzul mulțimii care stă împrejur, laudă Preasfânta Treime luându-i părtași la slăvirea Lui.

După care se întoarce iarăși spre sine însuși și se roagă în sine însuși în liniște. Și rugându-se Îl cheamă pe Însuși Hristos: Victima, Preotul, Pâinea, ca El Însuși să Se dea robilor Săi pe Sine Însuși prin Sine Însuși. *Nicotura Cabasis, Explicări la Dumnezeiasca Liturghie, pag.413-414, Editura Deisis, 2014*

Sfaturi duhovnicești

Nimic nu este mai ușor decât a învăța pe alții și nimic nu este mai greu decât a face ceea ce înveți pe alții.

Cine mulțumește lui Dumnezeu în boală, este un martir de bunăvoie. Când va treziți dimineața, să nu vă apucați de treabă întâi, că sunteți batjocorit de satana! Ci să ziceți: „**Slavă Ție, Dumnezeule nostru, slavă Ție!**” Slăvește-L pe Dumnezeu, că apoi ai să ai spor la muncă în ziua aceea. Ți-ajută Dumnezeu, îți întărește și mintea și brațele ca să lucrezi cu spor, să te păzească de primejdii, de fulgere, de tunete, de accidente, de orice. Roagă-te lui Dumnezeu și pornește la muncă cu toată inima. Dar întâi roagă-te Lui și ai să vezi cu cât spor mergi în ziua aceea.

Postu-i maica sănătății și lungimea vieții!
Niciodată să nu dai sfat nimănu, până când nu l-ai trăit tu! Cel ce dă sfat, dar el nu l-a trăit, este un izvot pe perete.

Nu l se mântuiește oriunde dacă are țeluri bune: credința dreaptă în Iisus Hristos, faptele bune și smerenia. Iar cine nu le are pe acestea nu se mântuiește nicăieri.

Când faci, mamă, pomelnic pentru ai matală, la Liturghie, pune și unul sau doi săraci, sau o văduvă pe care nu are cine o pomeni și a murit săraca. Este mare pomana. Asta se cheamă milostenie duhovnicească. Este mai mare decât aceea când îi dai o haină sau o mâncare omului, că-l ajuți dincolo, în veșnicie.

7 Sfaturi duhovnicești ale părintelui Cleopa, sursa www.Basilica.ro

Vitamine duhovnicești

Către ce Dumnezeu mă călăuzeste? Mărturia psalmistului

”*Minunata este știința ta, mai presus de mine; este înaltă și n-o pot ajunge*” (ps. 138, 6).

Îți mulțumesc pentru că am un stăpân de neînțeles, vrea el să spună. Nu vorbește aici despre ființa Sa: faptul că acest aspect este de neînțeles îl lasă deoparte ca pe un fapt recunoscut. Nu, el vorbește aici despre omniprezența lui Dumnezeu, pentru a arăta că nici măcar nu știe cum este (Dumnezeu) prezent pretutindeni. Ca să te convingă că despre așa ceva vorbește, ascultă urmarea: ”*De mă voi sui la cer, Tu acolo ești. De mă voi coborâ la iad, de față ești*” (ps. 138, 8).

Știi tu cum este Dumnezeu prezent pretutindeni? Prorocul nu știe. Este cuprins de ameteală, doar cât încearcă să conceapă asta, se vede lipsit de mijloace și tulburat. Să-L invocăm așadar ca pe Dumnezeu inexprimabil, inimaginabil, invizibil și incomprehensibil, Care este mai presus de puterea graiului omenesc, pe Care îngerii nu-L pot zări, pe Care Serafimii nu-L pot contempla, pe care Heruvimii nu-L pot concepe, pe Care Puterile, Stăpânirile și Virtuțile, și într-un cuvânt întreaga zidire, nu-L pot vedea, Care este cunoscut doar de Fiul și de Duhul. (Sfantul Ioan Gura de Aur)

Laurence Brottier, *Să ne rugăm 15 zile cu Sfântul Ioan Gură de Aur, pag.35-36, Editura Sofia.*